

[Justitsministeren.]

det for nødvendigt at bruge den Fremgangsmaade at sondre mellem Idømmelse af Straf og Bestemmelsen om at træffe den afværgende Foranstaltning over for Individets Fremtid, for ellers vilde der vist være rejst Indvendinger mod en Affattelse af Lovforslaget, som gik ud paa, at det skulde være en Tillægsstraf eller en Straf, der traadte i Stedet for en Frihedsstraf. Men naar man vil lade være med at lægge større Betydning end nødvendigt i det, saa er det ikke for mig om at gøre, om man slaar dette saa nogenlunde sammen.

Man maa blot give det ærede Medlem Hr. Pürschel Ret i, hvad han klart nok udtrykte, at Straffen bliver jo dog paavirket af den senere Afværgelsesforanstaltning, fordi denne naturligvis bevirker, at man kan ophæve den idømte Straf. Det er rigtigt, at dette let vil ske ved Benaadning, for der er ingen Grund til at lade vedkommende sidde indespærret og føre en ussel Tilværelse, naar han er gjort ufarlig. Straffen skal jo ikke opfattes som Hævn, men som en Samfundsforanstaltning, der træffes for enten at forbedre vedkommende Individ eller for at afværge, at han begaar fremtidige Forbrydelser, og man behøver ikke af Hensyn til den fremtidige Afværgelse at holde ham indespærret, naar man har fjernet Aarsagen til hans forbryderiske Tilbøjeligheder. Navnlig hvis vi snart faar indført Domsmand, vil jeg være langt mindre betænkelig, naar man lader Domsmandene træffe Afgørelse af, hvorvidt vedkommende skal kastreres eller ej, naturligvis efter at have indhentet de fornødne sagkyndige Erklæringer.

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at i Fremtiden kunde vi faa en stor Masse Kastrater, og det kunde virke uheldigt i Samfundet, saa tror jeg for det første, at der næppe vil blive Tale om en stor Masse Kastrater; men man maa huske paa, at hvis man ikke vil have dette Antal Kastrater, som man nu engang faar, saa vil man beholde en tilsvarende Masse Forbrydere til offentlig Forsørgelse, og der vil blive adskillige Kvinder og Børn, som vil blive Genstand for disse forbryderiske Tilbøjeligheder paa de Tidspunkter, hvor Forbryderne er sluppet ud i Livet, og paa de Tidspunkter, da de er uden for Fængselet, vil de ofte sætte Børn i Verden, og saa vokser der en ny Slægt Forbryderbørn op, som meget let paa Grund af sjælelig Arv og paa Grund af daarlige Opdragelsesforhold vil forøge Forbrydermassen i vor Befolkning; jeg tror derfor alligevel, at set fra Samfundets

Synspunkt er det mest hensigtsmæssige, at man kastrerer saadanne Personer.

Med Hensyn til Tilfældet i Grenaa maa jeg gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke maa se bort fra, at der over for den tvungne Kastration kræves, at vedkommende skal have naaet Myndighedsalderen, inden han begik den Forbrydelse, for hvilken han bliver dømt og senere maaske kastreret. Saa vidt jeg husker, havde de fleste af Forbryderne i Grenaa endnu ikke naaet Myndighedsalderen. Det ærede Medlem har nu to Gange fra dette Sted udtalt, at det for ham gør Forbrydelsen i Grenaa mere forstaaelig, at der var ni Mennesker samtidig engageret i denne Forbrydelse. Jeg maa dertil sige, at dette Forhold gør det ganske uforstaaeligt for mig, at det, der foregik, overhovedet kunde ske. Det er mig ikke begribeligt, at 9 unge Mennesker kan deltage i saadant et Foretagende over for en ung Kvinde, og at der ikke er en eneste af dem, der rejser sig i Modbydelighed og Afsky for det, de foretager sig, og faar det hele afbrudt. Men jeg vil blot fremsætte den Mening over for det ærede Medlem Hr. Pürschels gentagne Paastand om, at det, at de var flere om det, i og for sig maatte siges at være formildende. I øvrigt kan jeg ogsaa føje til, hvad jeg har sagt til det ærede Medlem, en Tak for den venlige Maade, hvorpaa han har behandlet Lovforslaget.

Hvad jeg kan gøre for at imødekomme det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding)s varme Ønske om at bekæmpe Alkoholismen, som han med megen Ret kaldte for Samfundsfjende Nr. 1 her i Danmark, det skal jeg aldrig unnlade.

Til sidst maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at naar han vilde beskytte de Mennesker, som vilde blive kastreret, hvis dette Lovforslag blev til Lov, imod dette Indgreb i deres Legeme og denne Lemlæstelse, vil jeg bede det ærede Medlem tænke paa, hvilke Lidelser disse seksuelle Forbrydere udsættes for, hvis de ikke kastreres. Hvorledes vil deres Liv forme sig? En pinagtig Trang til at begaa den seksuelle Forbrydelse, dens Begaaelse under Angst og Frygt, et langt Fængselsophold, Løsladelse, igen pint af den overdrevne seksuelle Trang til at begaa Voldtægtsforbrydelse, atter en Begaaelse og saa rimeligvis Hændommelse til livsvarigt Ophold i Forvaringsanstalt; en ussel Tilværelse, hvor man slæber sig hen mod Døden uden at have noget som helst ud af Livet. Hvis derimod vedkommende bliver kastreret, kan han komme til at leve i Frihed som et sundt og virksomt